

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΣ ΝΑΡΛΥ

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΑΜΑΖΩΝΑΣ

Η Μάτζυ Λάουριγκ ήταν ένα τρελλό και εύθυμο κορίτσι. Άγαπούσε τα σπόρ, κι' έπαιζε διαρκώς με τόν έρωτα. Οί νέοι πού την περιστοιχίζαν με θαυμασμό είχαν μαρτυρήσει από τις ιδιοτροπίες της κ' είχαν όρκισθή ότι μιὰ μέρα θά της τὰ πλήρωναν κι' αυτοί με τή σειρά τους.

Όσοτοσο ή Μάτζυ ήταν γοητευτική. Μόνο ή παρουσία της σε μιὰ συντροφιά μπορούσε να σκορπίση άμέσως τó γέλιο και να ζωηρέψη τή συζήτηση. Ήταν πάντα τολμηρή και έξυπνη. Κι' όμως ποιός θά τó πίστευε; Αυτό τó χαριτωμένο κορίτσι πού θα σάνιζε με τήν περιφρόνησί της όλους τούς άνδρες, είχε μιὰ μεγάλη άδυναμία στα άλογα. Ήταν ή πρώτη άμαζώνα του «Τζόκευ κλάμπ» κ' είχε νικήσει στις πιό δύσκολες και στις πιό επικίνδυνες ίπποδρομίες.

Ο πατέρας της, ό Άρθουρ Λάουριγκ, μιλούσε πάντα με ύπερηφάνεια γι' αυτή κι' έπινε διαρκώς ούισκυ με σόδα, από μιὰ παλιά συνήθεια πού τήν είχε άποκτήσει όταν ζούσε εκεί κάτω στις έξωτικές πόλεις της Άφρικής. Χρόνια όλόκληρα, αλήθεια, είχε μείνει στη Μαύρη Ήπειρο με τούς αίνιγματικούς φιλάρχους, τις μυστηριώδεις γυναίκες τών Βεδουίνων και τούς πιστούς κι' άφωσιωμένους σκλάβους του. Κι' έτσι είχε άποκτήσει παράξενες ιδιοτροπίες κι' ό σιδερένιος χαρακτήρας του είχε γίνει άκόμη πιό σκληρός. Όταν έλεγε ένα πράγμα, έπρεπε να γίνη. Διαφορετικά άναστατώνε τόν κόσμο και τιμωρούσε παραδειγματικά τόν άνθρωπο πού τόν κοροΐδεψε. Και γι' αυτήν άκόμη τήν κόρη του δεν έκανε καμμιά έξαιρέσι.

Πόσα μαρτύρια δεν είχε τραβήξει, αλήθεια, ή όμορφη Μάτζυ από αυτές τις ιδιοτροπίες του πατέρα της! Από μικρή είχε κλεισθή σ' ένα άυστηρό κολλέγιο κι' εκεί πέρα οί συμμαθηταί της τήν έμαθαν να παίρνη τó δίκιο με τó χέρι της και να μη συγχωρή μιαν άδικία. Έμαθε άκόμη να πηδάη από τόν τοίχο του σχολείου, να παίξη μπόξ και να κοροΐδεύη με άσχημες φάρσες τούς καθηγητάς της.

Δέκα όχτώ χρόνων, ξαναγύρισε με τις θαλίτσες της, τις ρακέττες της και τὰ γάντια του μπόξ στο σπίτι του πατέρα της.

Έκείνος τήν κύτταξε με θαυμασμό κι' άφησε να λέση από τήν κατάπληξι του τó μονύελο του.

— Πόσο μεγάλωσες, παιδί μου! Τρόμαξα να σε γνωρίσω, Μάτζυ! τής φώναξε.

Κ' ή όμορφη κόρη του, δίχως καθόλου να συγκινηθή, του έσφιξε με δύναμη τó χέρι και του είπε ένα ξηρό και άνδρικό: «Γκούτ μοριγκ».

Έπειτα πήγε να έπισκεφθή τó διαμέρισμά της. Τι άπογοήτευσις! Δεν είχε ούτε άέρα, ούτε ήλιο, ούτε ύψυχωρία. Παν του έπιπλα, πολυθρόνες, μαξιλαράκια και κάτι άποπνικτικά παραπετάσμα α.

— Να τὰ πετάξετε όλ' αυτά από δω πέρα! φώναξε στις καμαριέρες της.

Κ' ύστερα, δίχως καθόλου να ξεκουρασθή, πήγε να παραγγείλη τήν νέα έπίπλωσι του διαμερισματός της.

Ο πατέρας της τήν θαύμασε.

— Αυτό τó κορίτσι εΐνε πραγματικό παιδί μου! ψιθύρισε εύχαριστημένος.

Κι' από εκείνη τήν ήμέρα ή Μάτζυ Λάουριγκ έκανε ό,τι περνούσε από τó κεφάλι της. Μόνο πού άκουγε πάντα τόν πατέρα της. Αυτός δεν άστειευόταν...

— Ξέρεις ίππασία; τή ρώτησε μιὰ μέρα.

Η Μάτζυ κούνησε άρνητικά τó κεφάλι της, μα έσπευσε άμέσως να δηλώση:

— Θα μάθω! Βρήτε μου μόνο τόν πιό καλό από τούς καθηγητάς...

Και τής έφεραν έναν αληθινό θηριοδαμαστή του καλύτερου ίπποδρομίου του Πικαντίλλυ πού ήταν και περίφημος τζόκευ

Η Μάτζυ μ' αυτόν τόν παράξενo άνθρωπο τράβηξε τó διάβολό της. Ένοουσε να τήν κάνη αλήθινή άμαζώνα, γεμάτη άντοχή και δύναμη.

Κάθε μεσημέρι γύριζε στο διαμέρισμά της για να πέση άναίσθητη από τήν κούρασι στο κρεβάτι της. Τα πόδια της τήν πονούσαν, ή μέση της ήταν τσακισμένη και ένιωθε τὰ κόκκαλά της ξεβιδωμένα.

Όσοτοσο ούτε μιὰ φορά δεν είχε παραπονεθή. Όταν τήν ρωτούσε ό πατέρας της αν εΐνε εύχαριστημένη, χτύπαγε τó μαστίγιό της στις λουστρινένιες μπότες της και τόν θεβαίωσε:

— Θα έρθω πρώτη στους άγώνας!

Κι' αλήθεια στον περίφημο ίππόδρομο του Νιού Μάρκετ, ή Μάτζυ Λάουριγκ με τόν καθάροαίμο «Άχτάρ» της κέρδισε «γκανιάν» τήν κούρασι τών Άμαζώνων. Όλες ή άλλες άριστοκράτισσες κι' αυτή ή λαϊδη Γούντλερ είχαν μείνει πολλά «μήκη» μακριά της.

Έτσι ή Μάτζυ έκανε τήν έπίσημη εμφάνισί της στο «Τζόκευ Κλάμπ». Κι' από τότε έπαιρνε πάντα τὰ έπαθλα και δόξαζε τὰ «χρώματά» της.

Παρ' όλ' αυτά μόνο ένα πράγμα δεν είχε καταφέρει: να ύποτάξη τόν Τζών Χάρτινγκ, τόν γιουό του θαθύπλουτου Ουάλλας Χάρτινγκ. Αυτός ό ώμορφος νέος τó είχε πάρει πολύ άπάνω του. Με τὰ λεφτά του, έννοούσε να πραγματοποιή όλες τις έπιθυμίες του. Έτσι ποτέ δεν του εΐχε δοθή ή εύκαιρία να προσέξη τήν γοητευτική Μάτζυ. Διαρκώς ήταν άπησχυλημένος με τις κατακτήσεις του, τις εύθυμες διασκεδάσεις του και τις νυχτερινές του άπασχολήσεις. Έπειτα θεωρούσε τή Μάτζυ ως ένα κορίτσι δύστροπο και κακομαθημένο πού έκανε ό,τι κατέβαινε στο μυαλό του. Γι' αυτό κιόλας, όταν τήν συναντούσε, τής μιλούσε με μιὰ ψυχρή και τυπική ευγένεια.

Η Μάτζυ σιγά-σιγά, άρχισε να κυριεύεται από ένα μεγάλο πείσμα. «Ε, όχι, ποτέ δεν θα επέτρεπε σ' έναν άνθρωπο να μὴν τήν λογαριάζη. Αν τήν κοροΐδευε, αν τήν είχε προσβάλει, αν τήν είχε εΐρωνευθή, θα εύρισκε κι' εκείνη τόν τρόπο να τόν έξευτελίση. Μα αυτή ή άδιαφορία του τής πλήγωνε τήν καρδιά και τήν έκανε να κλαΐη από τó πείσμα της.

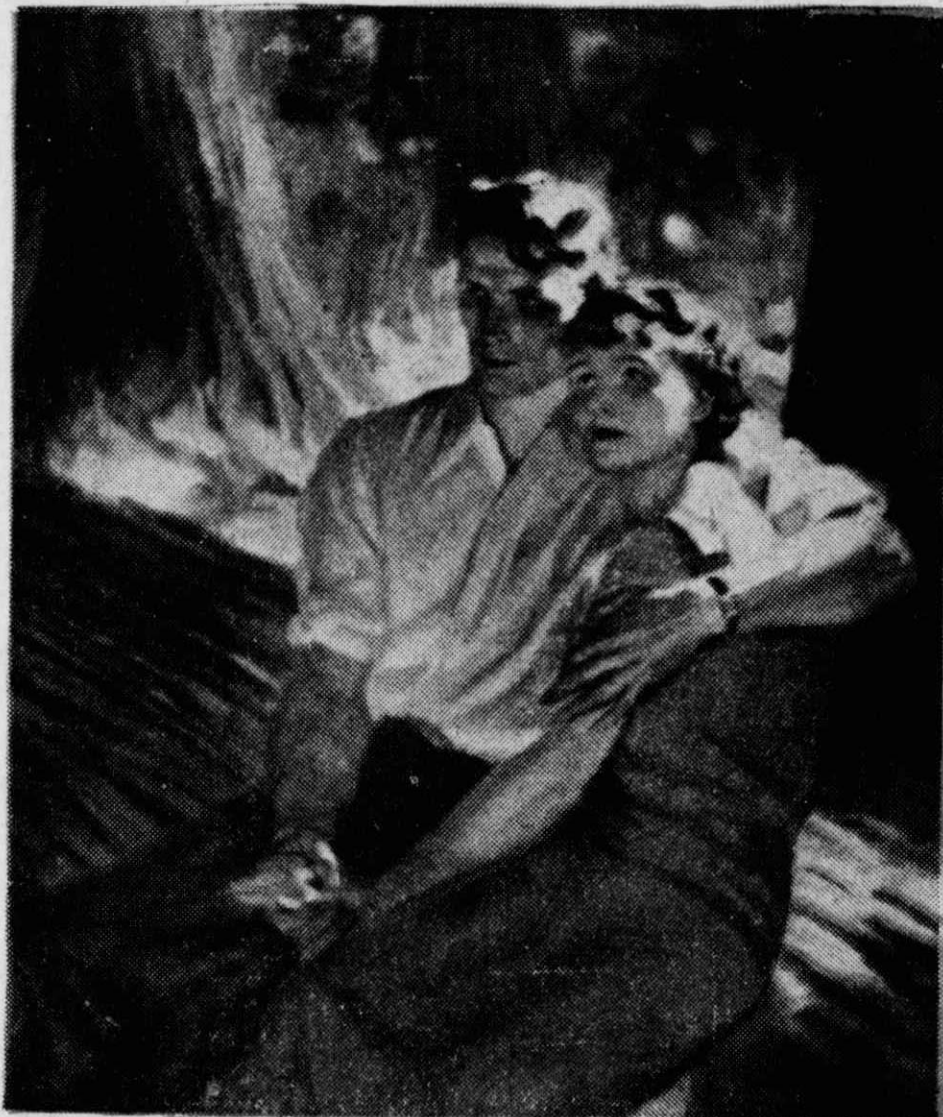
Και μιὰ μέρα άπεφάσισε να τόν έκδικηθή. Θα τόν έκανε να πληρώση πολύ άκριβά τήν περιφρόνησί του. Κι' άρχισε τότε να κάνη ό,τι δεν καταλαβαίνει τήν άδιαφορία του, να έπιδιώκη τήν συνάντησί του και να τόν προκαλή με τó γοητευτικό της χαμόγελο.

Ο Τζών τις πρώτες ήμέρες δεν πρόσεξε αυτήν τήν αλλαγή της. Έπειτα όμως από λίγον καιρό κατάλαβε ό,τι ή Μάτζυ τόν είχε ξεχωρίσει από τούς άλλους και ό,τι τόν λογαριάζε. Κι' ό Χάρτινγκ κολακεύθηκε από αυτήν τήν προτίμησί της. Βέβαια, ή Μάτζυ ήταν ένα τρελλό και πεισματάρικο κορίτσι, πού έπαιζε με όλους τούς άλλους άνδρες. Μα γι' αυτόν φαίνεται ό,τι είχε γίνει κάποια έξαιρέσις.

Και δεν άργησε να τήν προσέξη κι' αυτός και να τήν έρωτευθή.

Τό αΐσθημά του δεν είχε όμως προέλθει όπως τής Μάτζυ από πείσμα. Ήταν ένα άγνό και εΐλικρινές αΐσθημα πού είχε άρχισι να ξεκαθαρίζη τήν ψυχή του απ' όλες τις παληανθρωπιές και τις μικρότητες, στις όποιες τήν είχαν ρίξει ή άσωτείες του. Κι' ό Τζών Χάρτινγκ έγινε άλλος άνθρωπος. Εΐχε γίνει τρυφερός, αΐσθηματικός και κάθε φορά πού συναντούσε τήν Μάτζυ να έπιστρέφη με τ' άλλο λογο από τόν πρωινό περίπατό της, τήν χαιρετούσε με ένα χαμόγελο γεμάτο γοητεία και εύτυχία.

(Η συνέχεια στη σελ. 46)

— Η όλλες μας εΐνε τόσο κοντά, του εΐπε ή Μάτζυ.

Η ΘΥΣΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 24)

Ένας από μᾶς τέλος τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ μετέφερε στὸν πύργο. Ἐκεῖ, ὅταν συνῆλθε, μᾶς εἶδε ὄλους συγκεντρωμένους γύρω τῆς καὶ ρώτησε μὲ ἀγωνία :

— Καὶ ποῖος; Ποιὸς ἦταν πού...

Πρὶν ἀκόμα τελειώσει τὴν ἐρώτησί της, ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος πού τὴν ἐπέβλεπε, ὁ ἀχώριστος συνοδὸς της, στάθηκε μπροστὰ στὰ μάτια της καὶ τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ σταθερὴ:

— Ἐγώ!... Μαρκησία!...

Ἡ δνὶς Διάννα ντὲ Λογκπιέρ ἔμεινε ἄφωνη. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς τοῦ ἔδωσε νὰ καταλαθῆ μὲ μιὰ αὐστηρὴ χειρονομία, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ κοντὰ της... Ἐκεῖνος ὑπάκουσε καὶ ἀπομακρύνθηκε, μὲ κλονισμένο βῆμα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι...

Ὁ ἔνοχος αὐτὸς, φίλε μου, ἀπὸ τὴν νύχτα ἐκεῖνη ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, νὰ τραθηγῆ μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμον, νὰ ζῆσθαι μόνος του, χωρὶς καμμιά συντροφιά...

Καὶ τώρα, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, δὲν εἶδε πειὰ κυνένα, καὶ ὄλοι τὸν ξέχασαν...

Μετὰ τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο δράμα, ζῆ ἐγκαταλελειμμένος, σὲ μιὰ ἔρημη γωνιά, ἡσυχος ὅμως χωρὶς καμμιά τύψι, γιατί, ὅπως θὰ καταλάβατε, δὲν εἶχε σκοτώσει αὐτὸς τὸ μαρκησιό...

Ἡ δνὶς ντὲ Λογκπιέρ, ἀπὸ τότε, ποτὲ τῆς δὲν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, οὔτε πρόκειται νὰ τὴν μάθῃ στὸ μέλλον...

Ὁ συνοδὸς τῆς ὅμως, πού τῆς ἔκανε ἐκεῖνη τὴ φριχτὴ, τὴν ψεύτικη ἐξωμολόγησι, εἶχε καταλάβει, πὼς ἡ κόρη αὐτῆ, ἂν ἐμάθαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, τὴ φριχτὴ, τὴν τραγικὴ, ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἴδια δηλαδὴ εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα της, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζῆσθαι πειὰ, ὕστερα ἀπὸ τέτοιες τύψεις...

— Καὶ τί σᾶς ἔσπρωξε ἐσᾶς, ρώτησε τότε ἀπότομα, ξέροντας πειὰ ποιὸν εἶχα ἀπέναντί μου, νὰ κάνετε μιὰ τέτοια θυσία, γιὰ τὴ δίδα ντὲ Λογκπιέρ ;

Ὁ γηραιὸς μου φίλος ἀναστένναξε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ψιθύρισε μὲ μιὰ φωνὴ πού ἔλεγες ὅτι ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ θάθη τῆς ψυχῆς του :

— Τὴν ἀγαποῦσα!... Τὴν ἀγαποῦσα τρελλά... ἀσυλλόγιστα... μέχρι θυσίας... Ἡμῶνα διατεθειμένος νὰ τῆς προσφέρω καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴ ζωὴ μου, ἂν ἤξερα πὼς ἔτσι θὰ γινότανε πιὸ ἡσυχῆ, πιὸ εὐτυχισμένη...

HENRY DE FORGE

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 28)

Ἡ Μάτζυ κατάλαβε πειὰ ὅτι ὁ Τζὼν εἶχε ἀρχίσει νὰ μπλέκῃ στὰ δίχτυα της. Καὶ τότε ἀπεφάσισε νὰ τὸν κατακτῆσθαι.

Ἐνα πρῶτ' ἄλλο ὅταν πάλι τὸν συνάντησε τὴν ὀρισμένη ὥρα παραπονέθηκε:

— Ἡ θίλλες μας εἶνε τόσο κοντὰ κι' ὅμως ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ παίξουμε μαζὺ ἢ νὰ τρέξουμε μὲ τ' ἄλογά μας στὸ δάσος. Ἐλάτε αὔριο νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο. Ἡ συντροφιά σας μου εἶνε πάντοτε εὐχάριστη.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὴν συγκίνησί της, σπιρούνιασε τὸ ἄλογό της καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Τζὼν ἦταν ἐνθουσιασμένος. Κατάλαβε ὅτι κι' ἡ Μάτζυ ἀνταποκρινόταν στὸ αἶσθημά του, κι' αὐτὸ τὸν γέμιζε χαρὰ. Ἐκεῖνη τὴν νύχτα, ἡ ὄρεσ τοῦ φαινόντουσαν ὑπερβολικὰ ἀργές. Τὸν ἔπνιγε ἡ ἀνυπομονησία του. Δὲν ἔβλεπε πότε νὰ ἔρθῃ ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ συναντήσῃ τὴν Μάτζυ.

Βρέθηκαν τὴν ὀρισμένη ὥρα καὶ διασκέδασαν μέχρι τὸ μεσημέρι. Τὸ δάσος ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχε μιὰ ἀφάνταστη γοητεία καὶ ὁ Τζὼν ἔβλεπε πιὸ ὀμορφῆ καὶ πιὸ χαριτωμένη τὴν Μάτζυ.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πού κάθησαν νὰ ξεκουραθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν σκιά ἑνὸς δέντρου, ὁ Τζὼν, χωρὶς νὰ τῆς πῆ οὔτε μιὰ τρυφερὴ λέξι, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φίλησε παράφορα.

Ἡ Μάτζυ δὲν ἀντιστάθηκε καθόλου. Τὸν ἔφησε νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὰ χέρια τρυφερὰ καὶ νὰ τῆς μιλάῃ γιὰ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντός τους.

Μετὰ ἀπολίγους μῆνες ἔκαναν τοὺς γάμους των. Μὰ οἱ φίλοι τους ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν πὼς ὁ Τζὼν Χάρτινγκ εἶχε γίνει τόσο καλὸς καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Μάτζυ Λάουριγκ εἶχε δεχθῆ νὰ παντρευθῆ αὐτὸν τὸν παράξενον ἄνθρωπον.

Μόνον ὁ πατέρας τῆς Μάτζυ χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος. Αὐτὸς μόνον ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς κόρης του. Αὐτὴ ἡ ὀμορφὴ ἀμαζόνα εἶχε ἐρωτευθῆ τὸν Τζὼν ἀπὸ πείσμα καὶ τὸν εἶχε ἀναγκάσει μὲ τὴν ἐπιμονὴ της νὰ τὴν ἐρωτευθῆ καὶ νὰ τὴν κάνῃ γυναικα του.

Ἦταν μιὰ πραγματικὴ Λάουριγκ !

ΛΟΥΪΣ ΝΑΡΛΥ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 13)

στὰ μάτια της. Ἐξ αἰτίας σας θέλω νὰ φύγω ἀπ' τὸ θίασο ! Ὁ Μπέρτ συγκλονίστηκε καὶ τὴν κύτταξε ἔκθαμβος... Τὰ ὀρθάνοιχτα ἀπὸ λαχτάρια κι' ἀπὸ μιὰ γλυκεῖα προαίσθησι, μάτια του καρφώθηκαν ἐρωτηματικὰ στὸ χλωμὸ πρόσωπον τῆς νέας... Εἶδε τὰ δάκρυά της νὰ κατρακυλοῦν πάνω στὰ βελουδένια μάγουλά της... Εἶδε τὸ ἀγαλμάτινον κορμὶ τῆς νεαρῆς μπαλλαρίνας, νὰ σιγοτρέμῃ ὀλόκληρο ἀπ' τὴ βαθεῖα συγκίνησί της...

Καί... κατάλαβε, ὁ Μπέρτ !

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν κι' ἐσύ ; ξεφώνισε σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του.

— Ναί! ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη ἢ νέα ὑψώνοντας μ' ἐγκαρτέρησι τολμηρὴ τὸ βλέμμα της τὸ δακρυμαμένο.

— Μά... μὰ τότε, στὸ διάβολο ὁ θιασάρχης, στὸ διάβολο κι' ἡ προσποιήσεις μου! ξεφώνισε ὁ Μπέρτ, σφίγγοντας τὰ γυμνὰ μπράτσα τῆς νέας στὶς χουφτες του. Μείνε λοιπὸν κοντὰ μου, Πέγκυ μου, γιατί... γιατί κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω.

Ἡ Πέγκυ τὸν κύτταξε κατάματα, ἔκθαμβη κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρά της... Ἐκανε κάτι νὰ τοῦ πῆ, μὰ ἡ συγκίνησι τὴν ἔπνιγε... Ἦταν τόσο ξαφνικὸ, τόσο ἀνέλπιστο αὐτὸ πού ἄκουγε, ὥστε τὰ στήθη της φούσκωναν ὀδυνηρὰ ἀπ' τὸ ξεχείλισμα τῆς εὐτυχίας της...

— Ἐπὶ τέλους μίλησες κι' ἐσύ, καλέ μου! περιωρίστηκε νὰ ψιθυρίσῃ κατόπιν.

Κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της, ὁ ὁποῖος τὴν καταφιλοῦσε μὲ παράφορη τρυφερότητα...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 22)

κεῖο χέρι, δείχνει «ἀνεξαρτησία σκέψεως» καὶ «πρωτοτυπία στὶς ιδέες...» Ἀπαρράλαχτο ἀνοιγμα, μεταξὺ τετάρτου καὶ πέμπτου δακτύλου, παρουσίαζε ἐπίσης καὶ τὸ χέρι τῆς μεγάλης τραγωδοῦ Σάρρας Μπερνάρ !

Εὐχαρίστησα τὸν σοφὸ ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος μου ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ δείξῃ τὸ ἀτυπώμα τῆς παλάμης τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ἐπίσης χαρακτηριστικὸ κι' αὐτό, καθὼς καὶ ἄλλων κινηματογραφικῶν ἀστέρων...

Ἄλλὰ περὶ αὐτῶν θὰ μιλήσουμε σ' ἄλλο φύλλον, δημοσιεύοντες ἐπίσης καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ ὀραίου καὶ παγκοσμίου φήμης χειρομάντεως εὐπατρίδου.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 43)

Ἄξαφνα μὲ πῆρε τὸ μάτι της κοντὰ στὸ παιδί καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ πικρὸ μορφασμὸ στὰ χεῖλη.

Ἦστερα ἔσφιξε τὸ κεφάλι στὰ χέρια της καὶ ψιθύρισε σιγανά: «Ἐφυγε μὲ τὸ ἄστρο», ἐνῶ ἀπὸ μακριὰ ἀκογόντουσαν φαιδρὲς κωδωνοκρουσίες.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ πέθανε κι' αὐτὴ. Οἱ συγγενεῖς μοιράσανε ὄλα τὰ παιχνίδια τοῦ παιδιοῦ στὸ ὀρφανοτροφεῖον. Ἐμένα μὲ πῆραν κάτι χέρια ἀδιάφορα καὶ μὲ πέταξαν ἐδῶ χάμου, ὅπου κοιτομαι μελαγχολικὸ καὶ λυπημένο, γιατί δὲν μὲ ξαναχαϊδέψανε ἀπὸ τότε μικρὰ καὶ μαλακὰ χεράκια.

Τότε ὄλα μαζὺ τὰ τσακισμένα, τὰ παραπεταμένα, τὰ λησμονημένα τὰ παιχνίδια, ἀναστένναξαν γιατί κανεὶς δὲν τ' ἀγαποῦσε πειὰ... Καὶ δὲν ἀκούγονταν πειὰ, παρὰ ὁ θόρυθος τῶν ἀναστεναγμῶν, μαζὺ μὲ τὸ θρῆνον τοῦ ἀνέμου.

Ξαφνικὰ ὄλος ὁ τόπος πλημμύρισε φῶς. Ὁ κόσμος ὑποδεχότανε μὲ φῶτα καὶ φωνές, μ' εὐχές καὶ θόρυθο τὸν καινούργιον χρόνον. Ἐνα ἄστρο ἐφάνηκε ἐπάνω στὸν φεγγίτη καὶ γέμιζε ἀπὸ φῶς τὸ σκοτεινὸ δωμάτιον. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ γιατί, ὄλα τὰ φτωχὰ τὰ πραγματάκια, πού ντρεπόντουσαν γιατί ἀσχήμηναν κι' ἐπάληψαν καὶ τὰ εἶχε φάει ὁ σκόρος, αἰσθάνθηκαν χαρὰ μεγάλη.

... Ἡ καμπάνες ἀρχίσανε νὰ σημαίνουν γιὰ τὸ νέον χρόνον. Ὁλα τὰ ὀρολόγια, μεγάλα καὶ μικρὰ, σημαίνανε σὰν νὰ τὸν χαίρετιζον, καὶ ἀπὸ παντοῦ τώρα ἀκογόντουσαν φωνές, πού φαινόντουσαν, σὰν νὰ ἦσαν φωνές ὄλων τῶν ἀστέρων, ὄλων τῶν ἀψύχων, ὄλης τῆς φύσεως πού ἀντιλαλοῦσε πανηγυρικὰ καὶ χαρμόσυνα :

Ἀρχιμηνὰ κι' ἀρχιχρόνια,

κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος . . .